21/11/2020

“Μνήμη Γρηγορίου Αρχιερέως”

Οικουμενικό Πατριαρχείο / Αρχιεπισκοπή Θυατείρων

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΕΤΗΣΙΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΤΟΥ ΑΟΙΔΙΜΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Τροπαίου κ. Ἀθανάσιο

Σεμνά, ταπεινά καί ἀθόρυβα ἐτελέσθη τήν Κυριακή, 15η Νοεμβρίου 2020, τό πρῶτο ἐτήσιο μνημόσυνο τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου, πρώην Θυατείρων καί Μεγάλης Βρεταννίας, κυροῦ Γρηγορίου στόν Καθεδρικό ναό τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Αὐτές τίς ἡμέρες ἔχει ἤδη παρέλθει ἕνας ὁλόκληρος χρόνος ἀπό τήν ἡμέρα (20η Νοεμβρίου 2019) κατά τήν ὁποία ὁ ἐκλιπών Ἀρχιερέας ἐδέχθη τό κάλεσμα νά ἀφήσει τά γήινα καί νά πορευθεῖ πρός τά οὐράνια. Ἔτσι ἀπό μέλος τῆς στρατευομένης καί ὁρατῆς Ἐκκλησίας κατέστη μέλος τῆς θριαμβεύουσας καί ἀοράτου.

Βέβαια ὁ θάνατος ἀποτελεῖ, ὅπως συνήθιζε ὁ ἴδιος νά ἐπαναλαμβάνει, κοινό χρέος, κοινό κλῆρο γιά κάθε ἄνθρωπο, «ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν» (Ἑβρ.

θ΄ 27) γράφει ὁ θεῖος Παῦλος. Ἔτσι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γρηγόριος ἄφησε τή σκηνή τοῦ κόσμου τούτου στά ἐνενήντα ἕνα του χρόνια.

Ἡ ἀγαπῶσα καρδία τοῦ ἐκδημήσαντος Ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου δέν ἤθελε νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τήν ἀγκάλη τοῦ φιλοθέου ποιμνίου του, τό ὁποῖο ἠγάπησε μέ ὅλη τήν καρδία του καί τό διηκόνησε εὔορκα, ὡς γνήσιος ἱεραπόστολος καί ὄχι ὡς μισθοφόρος, πάνω ἀπό ἑξήντα χρόνια. Ἡ κοίμησή του ἐγένετο στό χῶρο τῆς μακροχρόνιας ποιμαντορίας του καί τό σκήνωμά του ἐτάφη στή φιλόξενη γῆ τῆς διακονίας του.

Ἀδιάκοπα ἔτρεφε τούς πιστούς μέ τό ζωηρό καί γλαφυρό κήρυγμά του, τόσο τό γραπτό ὅσο καί τό προφορικό, στερέωνε τό ποίμνιο μέ τήν πίστη του, τό συναναστρεφόταν μέ πατρική ἁπλότητα καί ἀδελφική ἐγγύτητα καί δέν ἀπέφευγε νά δεχθεῖ ὅλους μέ ἄδολη ἀγάπη. Ἴσως πολύ ὀλίγοι Ἀρχιερεῖς νά ἔχουν τελέσει τόσες Θεῖες Λειτουργίες, κατά τήν Ἀρχιερατεία τους, ὅσες ὁ ἀπελθών Ἀρχιεπίσκοπος κυρός Γρηγόριος. Οἱ συνεχεῖς ἐπισκέψεις του στή ζωή τῶν κοινοτήτων, στίς χαρές καί τίς λῦπές τους καί γενικά τίς διάφορες πτυχές τῆς ζωῆς τους, ἦταν παραδειγματικές. Μετέβαινε πάντοτε φορτωμένος δῶρα πρός ὅλους, μικρούς καί μεγάλους.

Ὡς καλός ποιμένας γνώριζε πλῆθος ἀπό τό ποίμνιο, τόν καθένα καί τήν καθεμιά μέ τό ὄνομά τους καί τούς ἐνεθυμεῖτο στά ὀνομαστήριά τους. Γιά ὅλους διετέλεσε «ὁ ποιμήν ὁ καλός», γιά τόν ὁποῖο ὁμιλεῖ ὁ Χριστός στό κατά Ἰωάννη Ἱερό Εὐαγγέλιο.

Ὑπῆρξε εὐεργέτης καί προστάτης τῶν πτωχῶν καί τῶν ἀδυνάτων μέ τήν ἁπλόχερη καί διακριτική ἐλεημοσύνη του. Πολλές φορές ἐλεοῦσε καί ὅταν ἀκόμη ἀντιλαμβανόταν ὅτι οἱ ζητοῦντες ἐψεύδοντο, ἐκεῖνος παρέβλεπε. Ἦταν ἐπιεικής στίς ἀδυναμίες τῶν ἀνθρώπων καί πολύ συγκαταβατικός στούς κληρικούς.

Στή ζωή τῆς ὁμογένειας τοῦ Λονδίνου ἡ προσφορά καί ὁ ρόλος τοῦ ἀοιδίμου Ἀρχιερέως Γρηγορίου ὑπῆρξε ἡ καλλιέργεια τῆς ἑνότητος καί γενικά διῆλθε τό στάδιο τῆς ποιμαντικῆς διακονίας του μέ ὡραίους ὁραματισμούς καί στόχους μακροχρόνιους, ὅπως ἡ ἀπόκτηση χώρων ἰδιοκτήτων, ναῶν γιά τή λατρεία καί σχολείων γιά τή διδασκαλική ἕδρα, γιά νά γίνεται ἡ διδασκαλία μέσα σέ ἰδιόκτητους χώρους. Ἐργαζόταν μέχρι σχεδόν τήν τελευταία του πνοή, χωρίς νά φροντίζει γιά τή δική του ἀνάπαυση ἤ καλοπέραση.

Ἡ ποιμαντική ἐργασία τοῦ ἐκλιπόντος Ἀρχιερέως ὑπῆρξε μιά ὡραία καί συστηματική συνέχεια τοῦ ἔργου τῶν προκατόχων του καί ὅλων τῶν συνεργατῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, «πρός δόξα Θεοῦ καί ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων».

Τό εἶχε ὡς τάμα στήν ἑορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου νά εὑρίσκεται στόν

Καθεδρικό ναό τῆς Παναγίας, Βορείου Λονδίνου, γιά τήν ἀναστήλωση τοῦ ὁποίου ἐκοπίασε μέ τό ὑπερυψοῦτε, καί νά ψάλλει τίς καταβασίες: ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΔΟΞΑΣΑΤΕ.

Ὁ ἐκλιπών Ἀρχιερέας Γρηγόριος ἠγάπα, ἐσέβετο καί εἶχε στό κέντρο τῆς καρδίας του τό Οἰκουμενικό μας Πατριαρχεῖο, τή Μητέρα Ἐκκλησία, τήν ὁποία ὑπερασπίζετο καί ἐπρόβαλλε στεντόρεια σέ κάθε εὐκαιρία.

Οἱ μαρτυρίες, τίς ὁποῖες καταθέτουν πολλοί ἀπό τό ποίμνιο, νομίζω ὅτι ἀποτελοῦν τά καλύτερα καί ἀψευδέστερα διαπιστευτήρια γιά τό πρόσωπο τοῦ ἐκδημήσαντος Ἀρχιεπισκόπου Γρηγορίου. Στό παρόν στάδιο, νομίζω, δέν εἶναι ἀνάγκη νά εἰπωθοῦν περισσότερα. Ἄς ἔχουμε ὅλοι τήν εὐχή του καί ὁ Ἅγιος Θεός ἄς προσμετρήσει τούς κόπους του καί τοῦ ἀνταποδώσει τά ἀνάλογα στή βασιλεία του.